

Arrest

nr. 109 810 van 16 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 14 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding van 19 december 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 26 februari 2010 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarde dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 15 juni 2010 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij aangetekend schrijven van 11 oktober 2010 diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. Bij arrest nr. 49 376 van 12 oktober 2010 weigerde ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiare beschermingsstatus.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 19 december 2012 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 15 januari 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.10.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[S. K.] [...]

+ echtgenoot: [S.,M.] [...]

+ minderjarige kinderen:

[S. N.] [...]

[S. M.] [...]

[S. M.] [...]

[S. M.] [...]

nationaliteit: Servië

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor [S. K.] die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 17.12.2012 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : problemen land van herkomst, onmogelijkheid tot terugkeer, integratie, humanitaire redenen, ...) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een

medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfs-machtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

De huidige beslissing betreft de aanvraag 9ter d.d. 11.10.2010, die betrekking heeft op de medische toestand van [S. K.]. Betrokkenen hebben echter na de indiening van de aanvraag medische attesten voorgelegd op naam van [S. M.]; deze laatste kunnen niet in overweging genomen worden in het kader van de huidige beslissing. Het staat betrokkenen echter vrij een nieuwe aanvraag conform art. 9ter in te dienen opdat deze medische elementen op naam van [S. M.] eveneens in overweging zouden genomen worden.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet. Zij stelt tevens dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

Haar betoog luidt als volgt:

“Overwegende dat de tegenpartij acht dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf gegrond op het artikel 9ter die door de verzoekster ingediend werd, ongege[g]rond is om reden dat volgens haar raadgevende geneesheer : “ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.”

Dat de verzoekster de aanvraag 9ter ingediend heeft wegens specifieke medische problemen (psychologische problemen en gastrische problemen), die de tegenpartij niet aan de orde stelt.

Dat het artikel 4 van het voormelde Koninklijk Besluit uitdrukkelijk voorziet dat alvorens betreffende de aanvraag 9ter uitspraak te doen, de ambtenaar-geneesheer de mogelijkheid heeft het bijkomend advies van een gespecialiseerde deskundige te vragen.

Dat de bestreden beslissing zich op het zeer beknopt verslag van haar geneesheer, Dr. [V. D.] grondt.

Dat men bij lezing van de beslissing en van dit medisch getuigschrift echter niet weet welke de hoedanigheid en de specialisatie van deze geneesheer is.

Dat het bijgevolg onmogelijk is dat deze geneesheer een omstandig en weloverwogen advies betreffende de specifieke problemen van de verzoekster heeft kunnen uitbrengen, die bovendien een welbepaald vakgebied betreffen (psychologische problemen en gastrische problemen).

Dat de verzoekster dus het recht had te verwachten dat, indien haar dossier door een andere geneesheer die bij de tegenpartij in dienst was onderzocht werd, deze over de voldoende bekwaamheden en kennis zou beschikken betreffende de aandoeningen waaraan zij lijdt.

Dat deze eis des te meer noodzakelijk was dat de geneesheer die bij de tegenpartij in dienst is een tegenstrijdig standpunt heeft in verhouding tot degene van de persoonlijke geneesheer van de verzoekster.

Dat Dr. [C.-H.] in zijn medisch getuigschrift van 10 oktober 2012 stelt dat de verzoekster sinds meerdere jaren angstig is en dat zij aan epigastrische pijn lijdt.

Dat hij eveneens vermeldt dat de geneesmiddelen levenslang genomen moeten worden e[n] dat dit ab[s]oluut in België moet gebeuren, aangezien deze voor de Roma in SERVIE onbeschikbaar zijn.

Dat hij preciseert dat, vooral voor haar gastrische problemen, de verzoekster in geval van stopzetting van de behandeling het risico loopt aan zweren te lijden, die tot een maagperforatie zouden kunnen leiden.

Dat zo een duidelijke tegenstrijdigheid tussen de medische adviezen te voorschijn komt.

Dat het zo nuttig geweest zou zijn het dossier van de verzoekster aan de beoordeling van twee geneesheer specialisten voor te leggen.

Dat men echter onkundig is van de redenen wegens dewelke de tegenpartij niet nodig geacht heeft op hun diensten beroep te doen.

Dat de rechtspraak van de Raad van State hieromtrent echter duidelijk is : “Aangezien de Belgische Staat in het bezit was van een uitvoerig medisch getuigschrift van een specialist, had de Staat tot nadere onderzoeken moeten overgaan, door eventueel het advies van een onafhankelijke specialist te vragen. De Belgische Staat mocht de bestreden handeling niet op de enige besluiten van haar adviserende geneesheer gronden en zich zo te onthouden tot alle nodige onderzoeken over te gaan om met volkomen kennis van zaken te oordelen” (R.S. nr. 91709, van 19 december 2000).

Dat deze bestendige rechtspraak zich eveneens in andere arresten weerspiegelt, zoals het arrest nr. 111.609 van 16 oktober 2002 of het arrest nr. 119.281 van 12 mei 2003.

Dat, alhoewel de Raad van State in recente arresten inderdaad eraan herinnerd heeft dat de wet niet noodzakelijkerwijs aan de geneesheer van de tegenpartij oplegde een specialist te raadplegen, het echter duidelijk is dat er in twee precieze gevallen een verplic[h]ting is om tot een dergelijk standpunt over te gaan, hetzij wanneer een specialist het getuigschrift van de aanvrager getekend heeft en dat het op niveau van de Dienst geen specialist is die erop antwoordt, hetzij wanneer de ambtenaar-geneesheer de overwegingen van de geneesheer van de aanvrager vrijuit tegenspreekt.”

3.1.2.1. Er dient te worden aangegeven dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing en het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekster werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. De Raad merkt daarnaast op dat verzoekster door te stellen dat zij niet weet welke specialisatie de ambtenaar-geneesheer heeft die door verweerder werd aangesteld en die haar medische situatie beoordeelde niet aantoonde dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt of dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd geschonden. Zij maakt niet aannemelijk dat de controlearts die in voorliggende zaak optrad niet de vereiste kwalificaties zou hebben om een advies te verstrekken inzake haar medische toestand. Waar zij stelt dat niet blijkt dat de betrokken arts gespecialiseerd is in “psychologische en

gastrische problemen” dient te worden opgemerkt dat evenmin blijkt dat de artsen die de standaard medische getuigschriften opstelden die zij aanwendde een specifieke specialisatie hadden in deze vakgebieden en dus niet is aangetoond dat de aangevoerde medische problematiek van die aard is dat enkel medici met een specifieke specialisatie hieromtrent dienstige uitspraken kunnen doen. Tevens moet worden geduid dat de ambtenaar-geneesheer na een eigen onderzoek concludeerde dat verzoekster geen tekenen van depressie of een posttraumatisch stresssyndroom vertoonde en dat de beweringen van de artsen die verzoekster zelf consulteerde als zouden dergelijke psychische problemen bestaan niet ondersteund werden door een specialistisch psychiatrisch verslag of door de vaststelling dat verzoekster voor deze problemen diende te worden gehospitaliseerd. In zoverre verzoekster stelt dat de vaststellingen die gedaan werden door de controlearts tegenstrijdig zijn met deze van de artsen waarop zij een beroep deed kan het volstaan toe te lichten dat het de taak is van de controlearts om zelf vaststellingen te doen en dat uit het feit dat hij tot een andere conclusie komt dan de artsen tot wie verzoekster zich wendde niet kan worden afgeleid dat zijn medische analyse incorrect is. Ten overvloede moet worden gesteld dat uit de door verzoekster aangebrachte medische attesten niet kan worden afgeleid dat de hierin geponeerde stelling dat verzoekster psychische problemen heeft gebaseerd is op objectieve vaststellingen. Er wordt in deze attesten slechts verwezen naar de klachten die verzoekster zelf formuleerde en één van de betrokken artsen houdt ook op algemene wijze voor dat verzoekster in haar land van herkomst geen medische zorgen kan krijgen wat in strijd is met de verklaringen die verzoekster zelf aflegde tijdens de behandeling van haar asielaanvraag.

Inzake de epigastrische pijnen, linkerflankpijnen en rugpijnen waarnaar verzoekster verwijst heeft de ambtenaar-geneesheer toegelicht dat verzoekster de resultaten van een echografie van het abdomen aanbracht en dat hieruit bleek dat alles volkomen normaal was. Deze vaststelling vindt steun in het aan de Raad voorgelegde administratief dossier. Verzoekster bracht voorts geen resultaten van andere medische analyses aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat haar klachten enige grond hebben. Ook moet worden benadrukt dat de ambtenaar-geneesheer de actuele medische situatie van verzoekster in aanmerking dient te nemen en hij bijgevolg geen rekening moet houden met medische problemen die zich eventueel in de toekomst zouden kunnen voordoen en die een louter hypothetisch karakter hebben.

Waar verzoekster nog verwijst naar een aantal arresten van de Raad van State kan het volstaan vast te stellen dat niet blijkt dat de feitelijke omstandigheden die aan de basis lagen van deze arresten vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. Zo moet onder meer worden gesteld dat in casu geen uitvoerig medisch getuigschrift dat uitgaat van een geneesheer-specialist die een ernstige aandoening vaststelde voorligt.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat verweerder, die zijn standpunt volledig baseerde op het advies van de ambtenaar-geneesheer, een manifeste appreciatiefout maakte of enige bepaling van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet miskende.

3.1.2.3. Artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 bepaalt dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer *“indien nodig”* een bijkomend advies van een deskundige kan inwinnen. Voormelde bepaling voorziet geenszins in een verplichting. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer in voorliggende zaak geen bijkomend advies van een geneesheer-specialist inwon, aangezien hij dit niet nodig achtte, impliceert dus niet dat voormelde reglementaire bepaling werd geschonden. De stelling van verzoekster dat de ambtenaar-geneesheer verplicht is om het advies van een geneesheer-specialist in te winnen indien zijn vaststellingen niet overeenstemmen met deze van de arts die een vreemdeling zelf consulteerde vindt voorts geen steun in artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij stelt daarnaast nogmaals dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

Zij verschaft volgende toelichting:

“ - *Eerste onderdeel : de graad van de ziekte-ernst*

Overwegende dat de tegenpartij zich volledig op het advies van haar adviserende geneesheer grondt om de aanvraag tot machtiging tot verblijf van de verzoekster te verwerpen.

Dat deze laatste tot de afwezigheid van risico in geval van terugkeer naar SERVIE concludeert, om reden, enerzijds, dat geen orgaan i[n] gevaar is en dat geen enkel psychiatrisch verslag ingediend werd, en anderzijds, dat de gezond[d]heidstoestand van de verzoekster niet “kritiek” is.

Dat de adviserende geneesheer uitsluitend naar een rechtspraak verwijst die degene van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zou zijn, inzake het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Dat dit artikel over een “onmenselijke en vernederende behandeling” spreekt, zoals vermeld in het artikel 9ter, §1, lid 1.

Dat men noch in het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, noch in het artikel 9ter over een kritiek punt van de ziekte spreekt.

Dat de adviserende geneesheer, door een “kritieke” gezondheidstoestand te eisen, duidelijk een voorwaarde aan de wet voegt.

Dat dit eveneens het geval is voor de noodzaak medische documenten van een specialist in te dienen.

Dat de wetgever nooit opgelegd heeft dat het beroep op een medische getuigschrift van een psychiater gegrond moet worden wanneer de aanvrager aan psychologische problemen lijdt.

*Dat een dergelijke voorwaarde opeisen met de bewoordingen van de wet tegenstrijdig zou zijn.
Dat de tegenpartij in haar beslissing, wat haar betreft, het besluit van haar ambtenaar geneesheer herneemt.*

Dat de beschikkingen die in het middel beoogd zijn bijgevolg geschonden worden.

Overwegende dat eraan herinnerd dient te worden dat haar geneesheer in hoofde van de verzoekster de diagnose van een depressie, van een posttraumatisch stresssyndroom en van epigastrische pijnen gesteld heeft.

Dat dit thans nog het geval is.

Dat de gezondheidstoestand van de verzoekster in de zin van het artikel 9ter van de wet van 1980 dus wel degelijke kritiek is.

- Tweede onderdeel : het gebrek aan onderzoek van de zorgen in SERVIE

Overwegende dat de tegenpartij op grond van het advies van haar raadgevende geneesheer slechts acht dat “bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens”.

Dat haar adviserende geneesheer, wat hem betreft geacht heeft dat er geen levensrisico bestaat “aangezien geen enkel vitaal orgaan zich in een dergelijke toestand bevindt dat het leven van de verzoekster bedreigd zou zijn”.

Dat de tegenpartij op deze enkele basis de aanvraag tot een machtiging tot verblijf ongegrond acht.

Overwegende dat de raadgevende geneesheer van de tegenpartij echter niet onderzocht heeft of de zorgen en behandelingen die de verzoekster nodig heeft in SERVIE beschikbaar en toegankelijk zijn.

Dat men zich moeilijk kan inbeelden hoe de raadgevende geneesheer heeft kunnen achten dat een terugkeer naar SERVIE van de verzoekster, die psychologisch verminderd is, geen gevaar zou uitmaken, zonder eerst nagekeken te hebben of zijn in haar land behoorlijk en gepast verzorgd kon worden.

Dat het artikel 9ter, §1, alinea 1 in ieder geval informeert dat een verblijfsrecht toegekend zal kunnen worden aan de vreemdeling die “zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Dat uit deze beschikking duidelijk blijkt dat het reëel risico een slechte behandeling te ondergaan na inzage van het artikel 3 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens, niet alleen ten opzichte van de aard van de ziekte overwogen moet worden, maar eveneens ten opzichte van de beschikbaarheid van de zorgen en behandelingen in het land van herkomst.

Dat de ziekte thans geen reëel risico voor het leven van de verzoekster inhoudt omdat zij zich in België bevindt, waar zij de nodige en gepaste medische zorgen krijgt, en waar zij zich veilig voelt.

Dat dit in SERVIE zeker niet het geval zal zijn.

Dat de adviserende geneesheer van de tegenpartij zich hieromtrent echter niet uitspreekt.

Dat het risico een slechte behandeling te ondergaan zich vanzelfsprekend moet beoordelen in verhouding tot de situatie van de verzoekster indien zij in haar land van herkomst zou terugkeren.

Dat het Grondwettelijk Hof in een arrest van 13 juni 1997 er reeds aan herinnerd heeft dat “Pour qu'un traitement soit inhumain ou dégradant : il n'est pas nécessaire qu'il mette en peril la vie meme de celui auquel il est infligé; qu'il suffit pour qu'il soit qualifié tel qu'il mette gravement en question les droits fondamentaux des personnes auxquelles il est infligé; que parmi ces droits fondamentaux figure le droit à l'intégrité physique et en consequence le droit de recevoir des soins appropriés dans des conditions décentes ». CA, 13 juni 1997, RG 1997/KR/63).

Dat dit eveneens het standpunt is van de Raad voor [V]reemdelingenbetwistingen in een arrest van 24 oktober 2012, “De raad stelt echter vast dat artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet eveneens vermeldt dat het gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanne[...]er er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”.

Dat hij eraan toevoegt “Het advies van de ambtenaar-geneesheer vermeldt enkel dat de aandoening van de [...] betrokkene geen levensbedreiging vormt of een aan[...]tasting van [de] fysieke integriteit. Hoewel uit de ontvankelijkheidsbeslissing volgt dat de voorgelegde ziekte die niet wordt betwist, wordt gekenmerkt door een zekere ernst, motiveert het advi[es] van de ambtenaar-geneesheer niet omtrent het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 90213 van 24 oktober 2012).

Dat de tegenpartij of haar raadgevende geneesheer zich bijgevolg niet konden beperken tot het onderzoek van de medische toestand van de verzoekster in België, maar zich er eveneens van moeten vergewissen of zij in SERVIE behoorlijk verzorgd zal kunnen worden, en, indien dit niet het geval is, er de nodige besluiten uit moeten trekken m.b.t. het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Dat deze Rechtsmacht, voor dewelke een vordering tot schorsing volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid aanhangig gemaakt wordt, deze zwakke stellingname van de tegenpartij in een recent arrest van 31 juli 2012 bestraft[...] heeft : ‘ force est de constater que l'affirmati[o]n qu'il doit en être déduit, en conséquence, ‘qu'il ne souffre nullement d'une maladie qui entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant lorsqu'il n 'existe aucun traitement adéquat dans son pays d'origine ou le pays où il séjourne' constitue une pétition de principe, qui n 'est nullement étayée ... Il en résulte que la teneur du rapport précité ne permet pas de vérifier si le médecin conseil a examiné si la dépression sévère invoquée n 'est pas de nature à entraîner un risque réel de traitement inhumain ou dégradant dans le chef du requérant en l'absence du traitement adéqu[a]t dans son pays d'origine (R.V., arrest nr. 85445).

[...]

- *Derde onderdeel : het oorzakelijk verband tussen de psychologische problemen van de verzoekster en het land van herkomst*

Overwegende dat het volkomen duidelijk is dat de psychologische problemen van de verzoekster in nauw verband zijn met de traumatiserende gebeurtenissen die zij in haar land van herkomst beleefd heeft.

Dat zij speciaal de aandacht van de tegenpartij op dit aspect van haar aanvankelijke aanvraag getrokken had.

Dat zij zo de nadruk legde op het feit dat : “Dat haar geneesheer van mening is dat een terugkeer naar haar land niet wenselijk is en dat een repatriëring gewaagd zou kunnen zijn.

Dat de psychologische problemen die zij thans ondervindt inderdaad duidelijk in rechtstreeks verband zijn met de feiten die haar haar land deden verlaten.

Dat eraan herinnerd moet worden dat haar ganse familie bedreigd werd en dat haar eigen kinderen hard aangepakt en mishandeld werden.

Dat zij meerdere malen gekwetst werden, zodat de tussenkomst van een geneesheer nodig was.

Dat het voor een huismoeder een onhoudbare toestand is te voelen dat haar kinderen in gevaar zijn en dat men zich in de onmogelijkheid bevindt ze doelmatig te beschermen.

Dat haar geneesheer aandringt op de noodzakelijkheid haar in een vertrouwenwekkende en rustige omgeving te behouden, waar zij over een goede maatschappelijke en econo[m]ische integratie zal kunnen genieten, in de hoop dat de gezondheid van de verzoekster erop vooruit zou gaan”.

Dat een terugkeer naar SERVIE voor haar zeer schadelijk zou zijn en een verergering van haar gezondheidstoestand als gevolg zou hebben, en dit, namelijk wegens de angstwekkende sfeer in degene zij genoodzaakt zou zijn te moeten leven.

Dat de tegenpartij slechts aanduidt dat de onmogelijke terugkeer in het kader van een aanvraag tot machtiging tot verblijf gegrond op het artikel 9bis ingeroepen had moeten worden.

Dat de problemen die zij in haar land ondervonden heeft en die de oorsprong van haar medische problemen zijn echter een terugkeer naar SERVIE onmogelijk maken wegens het risico [op] hun verergering. Dat de raadgevende geneesheer zich over dit aspect zelfs niet uitspreekt.

Dat deze Rechtsmacht in een vernietigingsarrest van 27 januari 2012 (nr. 74021) aan de raadgevende geneesheer verweten heeft dit oorzakelijk verband niet onderzocht te hebben.”

3.2.2.1. Wat betreft de opnieuw aangevoerde schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste onderdeel van het eerste middel.

3.2.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet moet worden geduïd dat de ambtenaar-geneesheer die verzoeksters medische situatie beoordeelde aangaf dat zij geen reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling in Servië omdat geen vitaal orgaan in een dergelijke toestand is dat haar leven in gevaar is en dat haar gezondheidstoestand niet kritiek is. Verzoekster stelt dat de ambtenaar-geneesheer derhalve voorwaarden aan de wet toevoegt aangezien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de vereiste dat een gezondheidsprobleem kritiek dient te zijn niet wordt gesteld. Verzoekster gaat evenwel uit van een onvolledige lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer. Deze stelde immers allereerst dat verzoekster geen tekenen van een depressie vertoont, dat hij niet kon vaststellen dat zij lijdt aan posttraumatische stress en verzoekster weliswaar voorhoudt dat zij last heeft van epigastrische pijnen met verteringslast, linkerflankpijn en rugpijnen doch dat een echografie van het abdomen leerde dat alles volkomen normaal is. De ambtenaar-geneesheer heeft dus niet louter gesteld dat verzoeksters gezondheidssituatie niet kritiek is of dat haar leven niet in het gedrang is, doch hij heeft voor alles gesteld dat hij geen echte ziekte heeft kunnen vaststellen. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet dat enkel een vreemdeling die lijdt aan een ziekte tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd. Het gegeven dat de

ambtenaar-geneesheer nog vermeldde van oordeel te zijn dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kan worden afgeleid dat enkel het verwijderen van een vreemdeling die lijdt aan een aandoening die direct levensbedreigend of kritiek is aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM is in deze niets meer dan een overvloedige overweging en kritiek op een dergelijke bepaling kan geen aanleiding geven tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Daar de ambtenaar-geneesheer actueel geen aandoening bij verzoekster kon vaststellen die enige behandeling vereiste diende hij niet na te gaan of een “*adequate behandeling*” in Servië beschikbaar en toegankelijk was of enige aandoening zou kunnen verergeren bij een terugkeer van verzoekster naar Servië. De door verzoekster aangevoerde rechtspraak doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of een manifeste appreciatiefout worden ook in het tweede middel niet aangetoond.

3.2.2.3. Gelet op voorgaande vaststellingen en het feit dat de bestreden beslissing verzoekster daarenboven geen verplichting oplegt om naar Servië te reizen kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de bepalingen van artikel 3 van het EVRM werden miskend.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK